

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Holdstock_Robert-Cestovatele.pdb

PDB Name: Holdstock Robert - Cestovatele

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 25.9.2007

Modification Date: 25.9.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Robert Holdstock
Cestovatelé
(ikarie 1996/03)

Když jsme konečně dosáhli periferie města, časový uzel už docela pokročil. To by znamenalo, že jsem ztratil drahocenné hodiny k pátrání; avšak bylo nám řečeno, že postavy, které k nám míří z minulosti a z budoucnosti, jsou dosud řídké a nestabilní a mihotavě vyvstávají a opět se vytrácejí z dohledu, jakmile zjistí, že v tomto cizím věku ještě nedokážou najít pevný záchytný bod.

Pokud Margaretta v tom uzlu je, s největší pravděpodobností ji po všech těch letech zase najdu. Jenže jaké děsivé množství překážek stálo v cestě tomu shledání! Byla naživu, když tato posloupnost časových nesourodostí dosáhla čtvrtého tisíciletí? Byla schopná najít uzel a proniknout do něho? Hledá mě tak, jako já budu hledat ji? A moje vidiny při plném vědomí o její - ne, o naší - dceři... byla to jenom rozjitřená představivost? Nebo skutečně počala dítě a tak nevysvětlitelným způsobem upevnila a prohloubila náš krátký vztah přes propast tisíce let?

Příliš mnoho překážek, příliš mnoho nejistot...

"Probud' se, Jaime."

Herok, můj společník na cestách, mi zatřásl ramenem. Probral jsem se ze svého snění a následoval jsem ho k prvnímu kontrolovanému průchodu. Jak jsme kráčeli, obtěžkáni zavazadly a nezbytnými doplňky pro přežití, ohlédl se po mně a zavrtěl hlavou. "Pořád myslíš na ni? Ještě kvůli tobě ztratíme šanci na bezproblémový vstup."

"Promiň, Heroku," řekl jsem, "Jenom se cítím hrozně... stísněně."

"Já vím."

"A úzkost znamená velké rozrušení."

"To je v pořádku, Jaime. Dohlédnu na tebe."

Herok byl skvělý chlapík. Byl o deset let mladší než já. Oba jsme byli studenty středního stupně, ale já za dva roky, až mi bude čtyřicet, postoupím po studentském žebříčku o příčku výš do stupně závěrečného. Do deseti let pak bude následovat promoce; a s trochou štěstí během dalších deseti let místo nižšího přednášejícího. Nyní jsme však byli společníci na cestách, opálení a opečení sluncem jižní Asie a otužení našimi dobrodružstvími v severní Africe, kde každý den byl zkouškou naší zdatnosti přežít.

Za ty roky jsem začal Heroka brát jako svého vrstevníka i jako svého bratra, a třebaže jsme vypadali tak rozdílně - on vysoký a hubený, s jemným plavým chmýřím na hlavě, já pak menší a podsaditější postavy s vlasy pískového odstínu a s elegantním plnovousem - nepřekáželo nám to, abychom předstírali pokrevní příbuzenství, kdykoliv se nám to hodilo, nebo kdykoliv nám to připadalo užitečné.

"Už vidím bránu," prohlásil náhle Herok; natáhl jsem krk, abych viděl přes hlavy putujících zástupů, a zahlédl jsem ji, primitivní bariéru, ježící se zbraněmi a ostnatým drátem, jíž směly proniknout pouhé stružky návštěvníků.

Dívali se na nás z domů i z kanceláří ze všech stran. Zde na periferii města byly ulice široké a my jsme se zařadili do fronty cestovatelů. Brzy jsme se octli pohřbení v mase měkkých, hladkých těl, tlačících se a strkajících, jak lidé netrpělivě čekali na svou příležitost, aby se pokusili vyžebrovat si cestu do časového uzlu. Samozřejmě jim to nevyjde, ale vždycky se našly tisíce jedinců, kteří věřili, že výmluvnost je mocná zbraň.

Tlačili jsme se, prodírali a proplétali k bariéře.

"Blížíte se k Pozorovací zóně," pravil hlasitý, lhostejný hlas, promlouvající zjevně ze vzduchu. "Vstup pouze pro držitele červených a zelených pasů."

My jsme oba měli zelené pasy, které nám umožní přístup do samotného uzlu. Obdrželi jsme je před několika týdny, krátce poté, co byly odhaleny první známky blížícího se uzlu. Přidělili nám je zčásti díky konkrétním oblastem výzkumu, jimiž jsme se s Herokem zabývali, a zčásti díky výsledkům psychotestu, který předcházel našemu úspěšnému vstupu do podobného uzlu před deseti lety.

Patřili jsme k nejšťastnějším lidem na zemi a já jsem za to byl vděčný.

U brány si nás vzal na starost jeden z mnoha ozbrojených strážných, který si nás odvedl stranou a pečlivě prozkoumal naše průkazy; bezpochyby hledal nějaké známky padělání, ale přirozeně žádné nenašel a nechal nás projít.

Nyní jsme se nacházeli v Pozorovací zóně, odkud už bylo vidět velkou část uzlu samotného. Celá oblast vyhlížela normálně - snad jen trochu přelidněně - a to množství lidí, které obsadilo vrcholky zdí a střech a zíralo na asi míli vzdálený okraj uzlu, se zdálo být se svým osudem docela spokojeno. Při pohledu po svahu dolů k centru města (neboť uzel se vytvořil nad většinou středu města a nad částí západního sektoru) jsme viděli mlhavě bílé přízraky cestovatelů z budoucnosti; kteří se neúspěšně snažili proniknout do našeho času, ačkoliv Herok s rozhodností tvrdil, že vidí směšné oděvy lidí z příštího tisíciletí, doby, v níž jsme byli oba zběhlí - přirozeně, neboť jsme získali řadu přátel v mnoha budoucích érách.

Na konci Pozorovací zóny bylo zřízeno silové pole značné intenzity, aby se zabránilo jakýmkoliv nezákonným průnikům do zvláštního časového toku za ním, a zde jsme narazili na poslední bariéru, kterou jsme museli projít. Byli jsme obklopeni muži i ženami všech ras a věků, z nichž každý mával tlustými svazky bankovek nebo plnými hrstmi blyštivých šperků. Proč? Bohatí i chudí nás prosili o naše vstupní pasy a my bychom se byli mohli stát vpravdě jedněmi z nejbohatších lidí na Zemi této doby, protože právě nejbohatší lidé na Zemi tam žadonili o naši přízeň. Peníze, bohatství, majetek, moc... těmi se zelené pasy do časového pole získat nedaly. Zdálo se, že ty neviditelné, kteří vstup do uzlu kontrolovali, kteří během trvání uzlu diktovali společnosti svá pravidla, zajímaly výhradně přirozené vlastnosti - snad představitivost, snad intelektuální poctivost; většina z nás, kdo jsme se sešli za touto poslední stěnou, měla všeobecně společné jedno: touhu po vědění pro vědění samé.

Ta žalostná stvoření, která se kolem nás při tomto pochodu k poslední bráně shlukla, zbytečně plýtvala úsilím. Komunikace s jinými dobami se příliš snadno mohla zvrhnout v muka a utrpení, a tak byly nezdravé a bestiální živly lidstva drženy stranou. Dokonce i kdyby jejich podplácení uspělo, pasy, které

by takto získali, by jim byly k ničemu!

Muž, který byl citit po hyacintech, mi vtiskl do ruky třpytivý diamant a jeho tlustá tvář se šklebila.

Nervózně se popotahoval za svůj stříbřitý tkaný oblek. Byl jsem si jistý, že bych si za ten drahokam mohl pořídit celé město nebo časově neomezenou cestu po sluneční soustavě; byl to skutečný poklad.

Nicméně za bariérou, v zóně nesourodého času, se nacházel drahocennější poklad. Margaretta.

Vrátil jsem mu drahokam a zamumlal jakousi omluvu, avšak muž se na mne nalepil, plakal a svíral můj rukáv. Snažil jsem se ho setřást, ale on se mi s téměř zoufalým výrazem pověsil na paži.

Heroka obtěžovaly dvě ženy, obě už viditelně za rozpukek mládí, přesto však ještě vražedně krásné a skvěle oblečené. Byl jsem si jistý, že mu nabízely mnohem víc než sebe, a soucítil jsem s Herokovou nepříjemnou situací.

Když jsme se octli tváří v tvář ozbrojeným strážím, které oddělovaly Pozorovací zónu a obrovskou Výslechovou halu na kraji samotného časového uzlu, mlčeli jsme a byli jsme zcela deprimovaní. Já jsem měl paže plné modřin, způsobených pozornostmi prosebníků; Herok měl v očích slzy, ale rozeznal jsem v tom vedlejší účinky SymPathynu, drogy, kterou s sebou bezpochyby mělo mnoho žen v této zóně.

Naše doklady strážné uspokojily a oni nás nechali projít. Vešli jsme do chladné budovy s bílými stěnami a na okamžik jsme se zastavili, abychom se zorientovali. Stály tam dvě řady lidí a pomalu se sunuly kupředu. Ta delší byla pro lidi s oprávněním ke vstupu na jeden den a pohybovala se pomalu, protože každému člověku s tímto povolením tam pod kůži implantovali elektronický identifikátor.

Druhá fronta byla kratší, avšak Examinátoři tam vypadali mnohem ostražitěji.

S obavami a vzrušením jsme se připojili ke druhé frontě a během deseti minut se nás už vyptávali na naše cíle a úmysly pro nejbližších několik měsíců. Jako studenti jsme měli připravené odpovědi na většinu otázek; Herok jako školený Strážce mohl po pravdě odpovědět, že se za svého pobytu v uzlu této funkce ujme a že se to nevylučuje s jeho mezičasovým studiem.

Od každého se očekávalo, že během svého pobytu v uzlu přispěje k udržení uzavřeného prostředí.

Já jako školený mentální terapeut jsem mohl po pravdě slíbit, že budu k dispozici, když bude potřeba pomoci příliš dezorientovaným cestovatelům z časů, kde mají méně přísná bezpečnostní opatření než v naší době nebo v příštích několika stech tisíciletích.

Ta nejtěžší otázka přišla nakonec. "Přisaháte, že nemáte žádnou citovou vazbu k cestovatelům z žádného jiného věku?"

"Přisahám," pravil Herok klidně, ale já jsem téměř cítil jeho úzkost. Všimnou si toho strážci? Jen stěží mohli nepostřehnout naše pocity znepokojení, ale s trochou štěstí by už jejich smysly mohly být neustálým vypětím otupené.

Věděl jsem, že kdyby byly smysly strážců plně vyladěné na hledání symptomů lži v řeči, nedokázal bych projít. Margaretta pro mne byla příliš důležitá a moje láska k ní příliš velká, než abych dokázal odpovědět jednoznačně přesvědčivě. Věděl jsem to a věděl to i Herok, ovšem během naší cesty kolem světa z Penangu do Afriky a pak do západní Evropy jsme jen zřídka mluvili o té dívce z příštího tisíciletí nebo o tom, jakou pro nás představuje překážku při získání povolení ke vstupu do tohoto uzlu, druhého, který jsme měli možnost navštívit, a pravděpodobně i posledního, který se objeví za našeho života.

Ted' nebo nikdy.

"Žádná citová vazba," řekl jsem rychle a než mohl Examinátor nějak zareagovat, pokračoval jsem. "V rámci svého projektu ovšem předpokládám nové setkání s některými lidmi z příštího tisíciletí, abych získal představu o vývoji v jejich době v letech mezi oběma uzly."

Neprodlené podezření. "Muži nebo ženy?"

"Obě pohlaví," odpověděl jsem rychle. Cítil jsem se už klidnější, avšak upřený pohled nejbližšího Examinátora, vysokého, zahořkle vyhlížejícího muže s pronikavými šedými očima mi rozbušil srdce a elektrická vodivost mé pokožky jako by vytvořila zkrat právě v mém obličejí.

"Co je zač ten váš projekt?" otázala se ta postava bez emocí.

"Sociální dynamika," odpověděl jsem neurčitě. Krátce se zamračil a pak pohlédl na svého společníka, stejně kysele se tvářícího a o něco menšího muže, zřejmě podřízeného. Za nimi stáli ztuhle v pozoru čtyři strážci a jejich osm očí se mi vpíjelo do tváře.

"To zní pravděpodobně," prohlásil menší Examinátor. "Těžko se můžete znovu setkat s lidmi bez jistého

očekávání..." Přejel pohledem Heroka a pak znovu - mne. Uběhl dlouhý napjatý okamžik. Pak Examinátor přikývl. "Ať jdou."

Herok i já jsme se hluboko sklonili a usmáli jsme se na sebe. Posbírali jsme svá zavazadla a vykročili jsme do denního světla na té straně, kde Výslechová hala přiléhala k uzlu.

"Podařilo se nám to," zamumlal Herok, když jsme kráčeli ulicemi a každým krokem zrychlovali chůzi. "Jaime, podařilo se nám to! Jsme znovu uvnitř!"

Dal se do běhu a já jsem ho následoval. Rozesmál se a jeho smích byl nakažlivý. Ve skrytu za zchátralou budovou z červených cihel jsme se zastavili, ztěžka jsme se o sebe opřeli a dosyta jsme výskali radostí, úplně zapomínající na to, o jaký vlásek jsme unikli zamítnutí vstupu!

Chodili jsme po zalidněných ulicích a naslouchali silicím projevům vzrušení, smíchu a výkřikům mužů i žen, kteří nedokázali zkrotit své nadšení nadcházejícími dny. Kolem nás se na kratičké okamžiky zjevovaly přízraky a znovu mizely, některé tak rychle, že nebyl ani čas se ohlédnout a podívat se, ze kterého časového období pocházely. Šťouchl jsem do Heroka a ukázal jsem na polonahého muže, stojícího ve stínu bloku kancelářských budov a hledícího vzhůru na skleněné obložení a vyduuté průhledné stěny. "Páté tisíciletí," řekl jsem a Herok po kratičkém přemítání přikývl. "Nejspíš ano. Margaretta byla ze čtvrtého, že?"

"Konec třetího, začátek čtvrtého, ano. Přál bych si, abys ji býval znal, Heroku."

Ačkoliv jsme před deseti lety oba prodlévali v tehdejší časovém uzlu, vedli jsme tam každý svůj život a prožívali každý svá dobrodružství. Pak jsem o ní odmítl několik měsíců mluvit a mám za to, že když jsem promluvil, bylo to blouznění nešťastně zamilovaného blázna. Přál jsem si, aby ji Herok byl znal, aby se s ní byl setkal a mohl tak ocenit mou lásku k ní, avšak ona pro něj byla kdosi cizí, obraz vyvstávající pouze z mých nepřiměřených popisů.

Ubytovali jsme se ve velké noclehárně, kde to táhlo všemi škvírami, a zabrali jsme si palandy a místa v jídelně v křídle určeném pro muže i ženy ze všech věků. Křídlo vyhrazené pro návštěvníky ze třetího a čtvrtého tisíciletí už bylo plné a během několika týdnů budou návštěvníci natěsnaní do každé vhodné škvíry ve vskutku pestré směsici!

Jediný, kdo s námi zatím sdílel toto křídlo, byl muž středního věku s tmavohnědýma očima, který vypadal na studenta. Když jsme vybalovali, rozkládali si věci a debatovali o našich plánech, nervózně si nás prohlížel.

"Vy jste ze třetího?" zeptal se náhle s nosovou výslovností, typickou pro interLing čtvrtého tisíciletí.

Margaretta mluvila se stejným přízvukem a mne to ihned rozešlo.

"Ano," přisvědčil jsem a posadil jsem se vedle něj. Podal jsem mu raku a on ji šťastně uchopil a s velkou vervou mi jí potřásl. Byl oblečen spoře a nepříliš teple; pásky na zápěstích a kolem krku, spojené tenkými proužky látky, váček, který ukrýval genitálie, a tenké kožené podvazky, táhnoucí se po nohách. Ve své imitaci kaftami z poloviny druhého tisíciletí jsem se cítil přehnaně navlečený.

"Garri D'rath," řekl. "To je moje jméno. Když jsem byl naposledy v uzlu, zjistil jsem, že pocházím z rodové linie jménem Rathbone. Zajímavé. Vaše období mě fascinuje... proto jsem také tady. Možná si myslíte, že je poněkud neobvyklé zůstat jen v jednom tisíciletí..." Téměř plaše se usmál. Na bradě měl kapku polévky a já jsem mu ji otřel; škuibl sebou, ale zasmál se, když spatřil můj zeleně potřísněný prst. Lehce v rozpacích si otřel ústa a bradu malým červeným kapesníkem.

"To vůbec není neobvyklé," opáčil jsem. "Mimochodem, já jsem Jaim Barron. Tohle je Herok Vuutgenstein. Oba studujeme sociální dynamiku."

"Takových je tu všude spousta," zasmál se Garri. "Ale tahle příležitost z ní nejspíš dělá cenný obor studia."

"Myslíte ty dva uzly tak brzy po sobě?"

Přikývl. Zmocnilo se mě napětí. Odhadovalo se, že existuje nějakých padesát posloupností uzlů, překlenujících větší část času, z nichž podél každé mohlo cestovat těch několik šťastných. A aby se na dvou z těchto posloupností vyskytovaly body zastávek v časovém rozpětí, které se vešlo do období jednoho lidského života, to byla vskutku příležitost a dar!

Přesto jsem měl obavy. To, že uzly té první posloupnosti, kdy jsem se seznámil s Margarettou, od sebe dělilo tisíc deset let, ještě vůbec neznamenalo, že v této drahé, zcela nezávislé posloupnosti bude časový

interval mezi uzly tentýž. Pokud by od sebe příslušné uzly dělilo jedenáct set let, byla by Margaretta už dávno mrtvá.

"Před jakou dobou se vyskytl poslední uzel, který jste navštívil?"

"Před jakou dobou?" Svraštil obočí a pátral v paměti. "Asi dvanáct let. Ano, dvanáct."

Ona zestárla jenom o dva roky víc než já, o pouhé dva roky! Setkali jsme se před deseti lety mého času; deset let putování a vzpomínek. Pro Maruarettu to bylo dvanáct let čekání. Byla tu ale? Získala povolení ke vstupu? Doslechla se vůbec o této posloupnosti časových uzlů?

Garri mluvil dál. "Já sám jsem časoinženýr. To je opravdu všechno, co vám v tomhle okamžiku mohu říci. Jak víte, předávání informací je pod přísnou kontrolou. O věcech, které v jisté době nejsou skutečně objeveny, uskutečněny nebo vyřešeny, se všeobecně nesmějí poskytovat informace lidem z dob předcházejících."

Herok rozvážně přikývl. Po část doby, kterou trávil v uzlu, působil jako strážce s nižší hodností a dohlížel na prosazování pravidel, aniž by věděl, jaké informace sám sobě zabraňuje znát. "Takže tenhle uzel je jistým způsobem důležitý, je to tak?" nadhodil.

Garri se na chvíli zatvářil zamyšleně, pak se teatrálně rozhlédl s přehnaně tajnůstkářským výrazem. Na vteřinku upřel pohled na nás dva a zvolna přikývl. "To se vsaďte," mrkl na nás. "Jen počkejte a uvidíte." Místností se ozval hlas reproduktoru, který svolával všechny nové příchozí do nejbližšího Kontrolního a přidělovacího střediska. Herok práskl rukama o sebe a kývl na mne. Znovu jsem Garrimu potřásl rukou. "Ještě se uvidíme. Teď teprve začíná opravdová práce."

Zahihňal se. "Oukej. Budu tady."

Když jsme zčerstva kráčeli širokými ulicemi, skrze amorfní shluky lidí a mezi kroužky současníků, kteří pilně diskutovali o tom, co udělají se svým tříměsíčním osvobozením od pout času, upozorovali jsme první známky odvážnějších cest. Před námi se začala chvějivě zhmotňovat postava nádherně oděné ženy, nepatrně se vznášející nad zemí; nás při svém pokusu přesunout se do našeho času ovšem vidět nemohla, avšak my jsme několik vteřin pozorovali, jak se snaží proniknout skrze bariéru let. Byla to návštěvnice ze šestého tisíciletí a zjevně se už propracovala nazpět až do čtvrtého tisíciletí, ale nedokázala shromáždit tolik mentální energie, aby se prodrala ještě dále, k nám do třetího. Zamávala rukama, jak samou snahou o zaměření mysli ztrácela kontrolu nad svým tělem, na několik okamžiků nám poskytla pohled na mlčenlivý obraz zklamané krásy, probíjející se do věku tisíc let vzdáleného, aby se posléze propadla zpět do budoucí reality, kde bude čekat, až uzel poněkud pokročí a potřebný jeden přesun navíc bude snadnější.

Herok se zasmál, když procházel místem, kde se předtím vznášel její obraz, a pak ho něco napadlo a ohlédl se na mne; zachytil jsem jeho nevyslovený návrh a zakřenil jsem se a on vykřikl "Jdeme na to!" a chytil mě za ruku. Rozběhl se a táhl mě za sebou, až jsme sotva popadali dech. "Teď!" zahulákal a oba jsme zaměřili své mysli do budoucnosti, pocítili nával krve, jak naše těla následovala, a mihotavé barvy kolotajícího davu občanů třetího tisíciletí kdesi zmizely, aby je vystřídaly rozvážné pohyby lidí žijících o tisíc let později.

Octlí jsme se na rozlehlém čtvercovém náměstí s neskutečně vysokými třpytivými budovami v každém ze čtyř rohů a pod nohama jsme měli zelené a bílé dlažební kostky.

Když jsme se plně materializovali v oné přítomnosti, rozhlédli jsme se kolem. Stála za námi, dívala se na nás (přibyli jsme tam stále ječíc nadšením) a my jsme se zastavili a hleděli na její tvář a její tělo, plné a vzrušující pod bílou průsvitnou látkou jejího roucha. Pak se Herok ujal iniciativy a rozběhl se k ní. Když spatřila nejprve dech popadajícího Heroka a pak mou ušklibající se tvář, zatvářila se polekaně a sevřela rukama šaty na prsou. Herok ji oslovil: "Postřehli jsme vaše pokusy přesunout se do našeho času, paní, a až se vám to nakonec podaří, budu potěšen, když vám budu moci posloužit jako doprovod."

Ona se nato usmála a Herokovi se uklonila. "Děkuji," odpověděla. "Budu velice ráda. Vaše éra je mým konečným cílem a pokud vám mohu oplatit laskavost, mám v tomto městě velký byt - v šestém tisíciletí - který je vám k dispozici."

Nyní se uklonil Herok a po straně na mne vzrušeně zamával rukou se dvěma vztyčenými prsty na znamení úspěchu. Dala mu svou adresu na modré navštívence a odkráčela pryč. Herok a já jsme se

rozběhli po náměstí a ponořili jsme se zpět do minulosti, prošli jsme přitom dvěma zdmi (zvláštní pocit chladu a tmy) a vrátili jsme se na otevřenou ulici.

Když jsme byli zpátky v našem čase, Herok se zastavil a otřel si chvějícíma se rukama obličej. "Skvělé tělo," prohlásil. "A říká se, že ženy z šestého tisíciletí jsou zvířata... zvířata!"

"Ty čuně," vyhrkl jsem a on se rozesmál. "Pamatuj, kolik ti je, Heroku. Už nejsi dítě."

"Ale cítím se tak, Jaime. Cítím se... omládlý! Napjatý!" Šklebil se od ucha k uchu.

"Tvoje nevázanost je nechutná," upozornil jsem ho a rozhlížel jsem se kolem, jestli jeho hluchost nepřitáhla něčí pozornost.

A zahlédl jsem ji!

"Margaretto!" vykřikl jsem, když mizela za jedním domem. Když jsem se chystal dát do běhu, Herok mě chytil za paži. "Jaime, prezence. Musíš se zapsat."

Měl pravdu, registraci bych neměl odkládat, ale viděl jsem Margarettu, byla tady. A právě se nejspíš ztrácela v přelidněných ulicích poblíž městského centra.

Vtiskl jsem svůj zelený průkaz Herokovi do ruky. "Vysvětlí jim, že jedna důležitá část mého projektu začala předčasně a že se určitě ukáží později."

Rozběhl jsme se k příkrčené, ošklivě hranaté budově s přišemnými větráky, za kterou Margaretta zmizela. Herok za mnou ještě mával průkazem: "Budeš to potřebovat, kdyby tě zastavili!"

Přes rameno v běhu jsem zakřičel: "Já to risknu." Pak Herok zmizel z dohledu a já jsem stál v dlouhé úzké uličce, v níž však nebylo ani stopy po Margarettě.

Modlil jsem se v běhu, abych se nemýlil, aby ta štíhlá dívka v kalhotách a červené blůzce, která se tak krátce mihla mým zorným polem, byla skutečně moje láska ze čtvrtého tisíciletí.

Na konci ulice jsem se octl před pěti možnými cestami dál; ulice, postranní uličky, průchody. Kolem se hemžili lidé, poněkud současní, jen občas se mihly rozmanité typy z příštího tisíciletí.

Na okamžik jsem propadl panice a pak, znovu z dálky a zezadu, jsem ji postřehl v jedné ulici; procházela právě pod značkou, která mnoha jazyky z různých časů oznamovala směr k centru města. Když už téměř mizela z dohledu, ohlédla se a zdálo se, že se dívá přímo na mne...

Margaretta! Bez jakéhokoliv stínu pochyb to byla Margaretta. Nadšeně jsem za ní tryskem vyrazil a srdce mi bušilo radostí. Avšak když jsem přibrzdil na konci ulice, nebylo po ní ani památky. Přeskočil jsem do příštího tisíciletí, ale ani tam nebyla nikde v dohledu. V prvním okamžiku jsem pocítil úzkost, ve druhém zoufalství, nicméně pokud jsem Margarettu znal, půjde směrem ke středu uzlu, kam ji bude přitahovat zvědavost a myšlenka - jak jsem doufal - že mě nejspíš najde v největších shlcích lidí, které se shromažďovaly právě tam.

Opět ve svém vlastním čase jsem pokračoval za svým cílem postranními ulicemi, napříč náměstími, prodíral jsem se šinoucími se davy a vyhýbal jsem se bílým a šedivým podobám, které zaplňovaly vzduch. Některé z nich se úspěšně protlačily do našeho času, jiné se vytratily zpět do budoucnosti (nebo do minulosti?), aby ještě několik hodin počkaly.

Konečně jsem dorazil do středu uzlu. Jak jsem očekával, shromáždil se tam mohutný zástup zvědavců, který tvořil velký, rozrušený kruh o poloměru několika set stop. Ve středu kruhu se nacházela hádanka a třebaže jsem ji viděl už dřív, cítil jsem nutkání, velké pokušení protlačit se řadami návštěvníků i místních lidí a podívat se na ni znovu...

Na okamžik se přede mnou zachvěl bílý obrys, ale rychle se rozplynul, když seznal svůj omyl. Tak blízko středu nebyly cesty časem dovoleny. Bylo to do značné míry nebezpečné.

Začal jsem se prodírat zástupem; někteří, povzbuzeni mým rozhodným pohybem, se vydali za mnou v brázdě, kterou jsem mezi lidmi vytvářel, nebo sami začali rozvířovat dosud nehybný zástup a nasouvali se do každé škvíry a skuliny v kruhu lidských postav. Stále jsem se rozhlížel po Margarettě a každá žena s nemluvnětem v náručí mě přiměla zastavit se a prohlédnout si ji, přestože jsem Margarettu předtím viděl bez dítěte a přestože naší dceři by bylo dvanáct... ne, jedenáct let a zcela určitě už by ji matka nenosila v náručí.

Během několika chvil, sotva několika málo minut, jsem dosáhl vnitřního okraje toho nahloučení lidí a zjistil jsem, že mě dav tiskne proti neviditelnému, avšak neproniknutelnému silovému poli, které vždy chránilo hádanku před zvědavým dotekem nás smrtelníků.

Na malém, jinak prázdném prostranství o průměru asi osm stop, obklopený valem mlčících lidí, spočíval Cestovatel. On - nebo ona, či ono... co bylo nejvhodnější?

Dřepěl na zemi a nepohnula se v něm ani žilka, ani sval. Byl úplně, absolutně černý. Ne proto, že by jeho oděv nebo kůže měly černou barvu, nýbrž kvůli naprosté nepřítomnosti světla i stínu. Cestovatelovy rysy se daly rozlišit jediné díky nerovnostem obrysu a když se člověk pozorně soustředil na ten neporušený černý povrch, mohl postřehnout oči, nos a další orgány a organely na těle, které zjevně nepatřilo ničemu pozemskému. Zdálo se, že je oděn do pancíře a ve svých dvou širokých rukou svírá černý přístroj, krabici s černými beztvářými knoflíky, a nikdy se nepohnul, aby stiskl tlačítko, a vypadalo to, že ani nedýchá. Jeho zavřené oči se nikdy neotevřely, aby nám alespoň na okamžik odhalily jeho černou, hloubku postrádající duši.

Trčel tam, absolutní střed časového uzlu, chráněný svým silovým štítem, netečný k míře zvědavosti, kterou vyvolával. A my jsme zírali a vůbec nic jsme nechápali, pomineme-li poznání, že ta postava je Cestovatel prostoročasně, který se po několik krátkých měsíců pohybuje přes naše souřadnice.

Vykročil jsem pryč od té hádanky a propracoval jsem si cestu zástupem do volného prostoru náměstí za ním. Tam jsem se na okamžik zastavil, popadal jsem dech a prohledával pohledem okolí. Margaretta úplně a nadobro zmizela.

Skličene jsem se vracel do noclehárny. Kdyby jen... kdyby jen moje duševní spojení přetrvalo i po narození děvčátka. A jaká podivnost se skrývala v onom jediném okamžiku lítosti! Duševní spojení... přes časový rozdíl tisíce let...

Zvuky i zrakové vjemy se na několik dalších minut kamsi propadly a já jsem ztěžka kráčet ulicemi, které v tu chvíli mohly být dlážděné třeba žhavými uhlíky a já bych si toho nebyl všiml. Znovu jsem intenzivně prožíval měsíce, které následovaly po odeznění minulého uzlu, toho shromaždiště věků, kde jsem poprvé potkal Margarettu. Když uzel končil, když se lidé kolem mne postupně rozplývali jako duchové, když se ze vzdálených tisíciletí váhavě vracelo stále více mých současníků, neschopných déle udržet deformaci svého časoprostoru, tehdy jsem viděl, jak se mi Margaretta vytrácí, jak uplývá do moře času s rukama vztaženýma a očima plnýma slz. Mezi posledním polibkem a její ztrátou uplynulo sotva několik vteřin a já jsem cítil vzpomínku na ten poslední dotek mnoho hodin, než mi rezavý vítr ošlehal rty do nečitelnosti a vlhkost, která se usazovala v mých očích, vytryskla proudem.

Propadl jsem depresím.

Měsíce. Tři měsíce.

Probudil jsem se uprostřed noci ze sna, z polibku, z chvilkového vzrušeného doteku Margaretčina těla.

Byl jsem vzhůru a cítil jsem tep srdce, teplý proud krve, melodické stahování svalů...

Pokoj se se mnou vlnil. Ležel jsem a díval jsem se na...

Naslouchal jsem...

Své dceři. Moje dcera. V poddajné děloze, plující v teplé tekutině, koupající se v Margarettině vědomí. Moje dcera?

Naše dcera, Jaime.

Miluji tě, Margaretto.

Navždy, Jaime, navždy. Navštěvuji tvůj hrob a každým okamžikem tě miluji víc a víc...

Krev kolotá rychleji, srdce buší prudčeji - přes propast tisíce let.

Jsem úplně vzhůru. Vidění se ztrácí. Byl to sen?

Margaretta... navštěvuje můj hrob, popraskaný náhrobek, zpráchnivělé kosti, ale miluje mě živého, spojeného s ní skrze její dělohu, skrze živé embryo, svíjejícího se pulce, splnutí dvou věků v krvavé stěně budoucnosti.

Dotek přes rozdíl tisíce let; ztracená ruka, která mě pevně svírá.

V noclehárně jsem našel Heroa, jak obléká poslední díl nové uniformy na svou vysokou, kostnatou postavu. Zelený a bílý oblek Bezpečnostních sil, pro které bude pracovat každý den čtyři hodiny, mu slušel. Když jsem vešel do naší dlouhé místnosti, obrátil se a usmál se.

"Kdy máš první službu?" zeptal jsem se.

"Právě teď," odpověděl mrzutě, pozdvihl list papíru se seznamem jmen a poklepal na to své prstem v

rukavici. "Právě teď. Naštěstí je tady k zapamatování celkem přijatelný počet osob a tváří..." Zvedl složku s podobenkami a nechal jednotlivé stránky prokluzovat pod palcem. "Takže směna číslo jedna znamená tužit si paměť. Ošklivá banda," dodal. "Většina z nich se pokusí o Velký běh, což by znamenalo nějaký zásah."

"Velký běh, zahihňal jsem se. "Zajímalo by mě, kdo to tak poprvé nazval."

Herok pokrčil rameny a pokračoval ve studiu jedné z tváří ve svém souboru nelegálně do uzlu proniklých osob.

Existovaly dva Velké běhy: jeden do vzdálené budoucnosti, druhý do vzdálené minulosti. Nejobvyklejší trasou pokusů o útěk těch kriminálních živlů, kterým se podařilo vniknout do uzlu, bylo přesunout se do vzdálené budoucnosti a doufat, že tudy uniknou z časového pole. Budoucnost byla bezpečnější než minulost, kde bylo obtížné přežít, a to nejen kvůli masožravým dinosaurům, kteří přebývali na téměř nedosažitelném konci časové posloupnosti uzlu. Také ovzduší bylo tehdy odporně bohaté na jedovaté plyny.

Když jsme se s Herokem odvážili do minulého časového uzlu (našeho prvního, a jak jsme si mysleli, i našeho posledního), pokusili jsme se cestovat nazpět do éry dinosaurů. Téměř se nám to podařilo, ale bylo to příliš obtížné. Vrchol uzlu už minul a pro dosažení plného rozsahu cesty časem, která vždy končila v období střední křídly, s minimálním duševním úsilím bylo k dispozici jenom několik vteřin, jenom několik málo okamžiků; říkalo se, že pouze v té jediné chvíli, v okamžiku vyvrcholení uzlu, se dá uskutečnit únik z hranic časové kapsy. Co bylo na těch pověstech pravdy? To mohl sotva někdo vědět, nicméně dost obyvatel budoucnosti jim věřilo natolik, že zkoušeli zachytit se na koncích času, aby unikli útlu, kterému byli vystaveni, ať už byl jakýkoliv.

"Mimochodem," řekl Herok náhle, "zítra ráno se máš hlásit na Kontrolním a přidělovacím."

"Ouha."

Herok se zazubil a vrátil mi můj průkaz. "Neměj starost. Naservíroval jsem jim pro tvoje jednání dobré vysvětlení. Myslím, že na to skočili."

Přicházeli další návštěvníci a obsazovali v ložnici palandy. Chvíli jsme se zdrželi, abychom se s nimi seznámili a poohlédli se po zajímavých lidech, ale neobjevili jsme nikoho, s kým bychom se chtěli poznat blíž. Většina z přichozích pocházela z raného čtvrtého tisíciletí; dále tu bylo několik našich současníků a posléze pár lidí z druhého tisíciletí, kteří nervózně postávali a pozorovali své sebejisté spolubydlící. Jejich oblečení vyhlíželo strašně nepohodlně a oni sami se tvářili docela hloupě, ale to bylo téměř jistě způsobeno časovým šokem.

Částí mé práce během pobytu v uzlu bylo pomáhat návštěvníkům z "časnějších" dob zvyknout si na pozdější éry, a tak jsme se - Herok a já - přiměli k tomu, abychom se dali do hovoru s malou skupinou z druhého.

Setkali jsme se s obvyklými otázkami a obvyklými starostmi těch, kdo vstoupili do svého prvního uzlu a zažívali tu zvláštnost poprvé. Znovu a znovu jsme vysvětlovali, že čím víc uzel postoupí, tím bude snadnější cestovat časem, a že není nebezpečí střetu s předměty, protože pocity tuhnutí či naopak uvolnění je spolehlivě dovedou na bezpečné místo. Že se čas ve všech uzlech pohybuje kupředu a nikdo se nijak nemůže vrátit před okamžik, z něhož do uzlu vstoupil. Podrobné objasnění toho, že paradoxy jsou nemožné díky Bezpečnostním silám (Herok se uklonil), informačnímu embargu, které bylo uvaleno na nejbližších čtyři nebo pět tisíciletí po jejich "domovském" (aby se zabránilo tomu, že by věci byly známy dřív, než budou objeveny), a neviditelným Oddílům dozoru, které neustále sledovaly dění v uzlech. Nikdo nevěděl, kdo vlastně Oddíly dozoru jsou, nicméně těšily se absolutní autoritě: přes všechnu jejich bdělost však uzly daly vzniknout všemožným legendám a mýtům, pohromám a podivným jevům v časech před druhým tisíciletím.

Většina otázek se týkala Cestovatele a tady jsme museli být opatrní, neboť jsme si pamatovali, že část podrobností byla zjištěna za posledních tisíc let. Řekli jsme jim, co jsme považovali za bezpečné, a poslali jsme je pro všechny dodatečné povolené informace na jejich Kontrolu. Dozvěděli se tedy víceméně to, co jsme věděli my. Že ta hádanka je cestovatel v čase, že nevíme jistě, odkud a kam cestuje, ba ani nevíme, zda cestuje kupředu nebo zpátky; konce jeho dosahu se nicméně nacházely ve střední křídě a v budoucnosti, vzdálené od naší současnosti nějakých pět milionů let. Nejčastěji vyjadřovaný názor lidí ze

třetího tisíciletí byl, že ve vzdálené budoucnosti je Země - věděli jsme, že toho času již opuštěná - využívána jako zastávka mimozemšťany, kteří zkoumají Galaxii (nebo možná jenom Zemi) v době dinosaurů. Vzbuzovalo v nás pocit křivdy, že to nevíme, zatímco snad všichni ostatní v uzlu to věděli. Garri se vrátil se zamyšleným výrazem. Potěšilo ho, že nás vidí, a všichni společně, i s Herokem, který se rozhodl první službu zasklít, jsme vyrazili do města na skleničku. Garriho zamyslenost se brzy proměnila v rozčilení, neboť viditelně hořel, aby nám něco řekl, avšak když jsme na něj naléhali, ať spustí, zavrtěl hlavou a zatvářil se ustaraně.

"Nevím, jestli si to mohu dovolit, ale..."

"Co? Tak dělej, Garri, pověz nám, co víš!"

"Ale informační omezení..."

Shlukli jsme se těsněji k sobě. Nakonec Garri prohlásil: "Tento uzel znamená rozhodně velký krok kupředu a ta informace bude odtajněna, ještě než skončí, takže myslím, že nebude vadit, když vám to prozradím."

Čekali jsme. Nakonec Garri promluvil: "Jeden z vašich matematiků třetího tisíciletí právě teď provádí pozorování, která dovolí téměř úplné pochopení časových uzlů. To, co vypracuje - co vypracovává - povede přímo k ustavení Oddílů dozoru a k mnoha experimentům s časem. Právě prožíváme zlomový bod... vytváří se tu historie, kterou většina z nás zná celý svůj život!"

"Bez těch rekapitulací, prosím tě... co objevil?"

Garri objednal další pití. Už jsme toho vypili trochu moc a hlava se mi motala, ale usrkávali jsme dál hořký koktejl, který mu zachutnal, a poslouchali jsme.

"Podstatu uzlů," odvětil. "Teorie cestovatele v čase je samozřejmě správná. Ve vzdálené budoucnosti tohoto světa je umístěno zařízení, které odesílá jednotlivce nazpátek do křídového období. Jestli ovšem Oddíly dozoru vědí proč, neprozrazují to. Každý Cestovatel ovšem putuje časem v sérii skoků, po nichž se vždy na nekonečně malý zlomek sekundy svého subjektivního času zastaví, aby načerpal energii z magnetického pole Země. Tankují během cesty."

"Hm, bezva," zamumlal Herok. Asi čekal něco více vzrušujícího. Já sám jsem se cítil Garriho vyprávěním docela napnutý.

Garri pokračoval: "Zpočátku jsou skoky velmi časté, a proto od sebe v budoucnosti dělí uzly sotva pět set let; jak Cestovatel získává časový moment, frekvence skoků klesá, takže v křídě už leží mezi uzly tisíce let."

"Přišel ten matematik také na to, jakým způsobem jsou uzly spojeny?" vyzvídal Herok.

"Ano, a také je to vyjádřeno složitou matematickou teorií. Zhruba řečeno, každá chvilková zastávka Cestovatele naruší časovou matici; během těch několika sekund, po které jeho cesta časem trvá, se tyto poruchy sčítají a v okamžiku jeho přistání tam v minulosti se naráz uvolní. Astronomicky malá rozpětí těchto poruch ve skutečnosti trvají několik měsíců - na naší časové stupnici. Výsledkem je, že po několika měsících v době každé zastávky pro doplnění energie existuje tenoučký pramínek zachyceného času, který se z minulosti rozpíná zpět do budoucnosti, a právě s ním se vozíme."

"To je tedy slátanina," komentoval to Herok. "Nerozuměl jsem z toho ani slovu."

Garri se rozesmál. "Vím, jak se asi cítíte. Sociální vědy jsou na míle vzdálené časové matematice... ale přece si našimi rozdílnými profesemi nenecháme pokazit příjemně strávený čas, nemyslíte?"

Herok, už šťastnější, pozdvihl sklenku a zašklebil se. "To určitě ne, kamaráde." Obrátil obsah do sebe a zamáváním si objednal další.

Já jsem si znovu nalít nenechal, zato jsem naléhal na Garriho, aby nám pověděl něco o sobě. Pocítil jsem nezřetelné lechtání statické elektřiny, které prozrazovalo, že někdy během posledních minut zachytil náš hovor příslušník Oddílů dozoru, rozhodl se, že máme být sledováni, a nyní se přiblížil natolik, aby mohl zasáhnout.

Garri, také si vědom pozorovatele, obezřetně vážil slova. "Jsem vlastně jenom nižší výzkumník v Institutu subkvantové fyziky. Zabývám se teorií času, zejména jistými praktickými aplikacemi matematiky, které právě vznikají. Ve skutečnosti se v této posloupnosti uzlů provádí několik zkoušek a experimentů..." odmlčel se a tvářil se přitom nejistě. Za okamžik pominul pocit, že jsme pozorováni. "Myslím, že bude lépe, když se mi chvíli budete vyhýbat," dodal Garri.

* * *

Mezi svou povinnou službou a nutnou prací pro svůj projekt jsem celé dny hledal Margaretu. Ta však úplně a naprosto zmizela a nikde jsem nespatrił ani známky po ní. Herok mi nemohl pomoci. Nikdy ji neviděl a můj popis byl příliš citově zabarven, než aby mu poskytl jasnou představu.

Začala se mě zmocňovat panika. Cestoval jsem časem čím dál tím víc náhodně a bez rozmyslu; dvakrát jsem se v daleké budoucnosti málem utopil, když jsem se octl v čase, kdy se uzel otevřel nad mořem; jednou, v daleké minulosti, když se otevřel nad jícnem sopky, jsem se málem usmažil.

Uzel se rozvíjel a čas do budoucnosti i do minulosti plynul stále snadněji; návštěvníci z jiných věků přicházeli a odcházeli, často po skupinách vedených jedním tlumočníkem; ukázali se první skuteční mimozemšťané a městu z ničeho nic zavládla slavnostní nálada a naprosté vyrušení, nejen v mé vlastní době, nýbrž ve všech časech. Vrchol se blížil.

Pozoroval jsem oddíl římské Deváté legie, odraný a zablácený, jak pochoduje deštivou, bažinatou evropskou krajinou; padesát nebo šedesát bojem unavených mužů, řinčících výstrojí a mincích k severu, aby se připojili ke své posádce. Nikdy tam nedojdou. Prohledával jsem zástupy, které je sledovaly, protože jsem věděl, že tato největší evropská říše Margaretu fascinuje, ale nikde po ní nebylo ani stopy. Hlášení místního pozorovatele o průchodu legionářů, které zveřejnili ve všech dobách, nemohla přeslechnout; musela tedy odolat pokušení stát se stovkami ostatních za Bariérou neviditelnosti a pozorovat jejich pochod.

Vydal jsem se do daleké budoucnosti a přihlížel jsem stavbě velkých lodí; a pak ještě dále, abych spatřil zvláštní životní formy, které se pohybovaly po Zemi poté, co člověk svůj domovský svět opustil. Mluvil jsem s Dhorrem ze Sirianské říše, v té době ještě podřízené Galaktickému impériu Země.

Prostřednictvím tlumočníka (který sám měl téměř tolik dýchacích otvorů jako Dhorr, nicméně dokázal artikulovat pozemský zvuk všemi najednou namísto vydávání různých tónů každou sadou rtů) mi sdělil, že mluvil s příslušníky svého druhu, pocházejícími z tisíciletí po vymření lidské rasy, a ti že si vyměňují lodě bez posádky s jinými galaxiemi. V galaxii v Andromedě sídlí významná rasa, která se pokouší překlenout propast mezi hvězdnými seskupeními, a Dhorr měl silný pocit, že jejich záměry nejsou obzvlášť přátelské. Stáli jsme spolu, válcovitý mimozemšťan a já, hleděli jsme na záhadnou černou strukturu Cestovatele a přemítali jsme...

"Jestli si podrobili čas," řekl Dhorr, "a překonávají vesmírné propasti v hibernaci, čímž se přirozeně dostávají mnoho milionů let do budoucnosti, mohou takovouto planetu používat k návratu do svého času, když cesta skončí."

"Poutavá myšlenka," podotkl jsem.

"A šťastná," dodal Dhorr. "Jestli chtějí dobýt Galaxii před třemi sty miliony let, jsou vítáni. Ani tvoje, ani moje rasa u toho tehdy nebyly."

"A jestli se po Galaxii rozšířili, jejich nadvláda už byla zapomenuta. Jejich zbytky se rozplynuly v přirozeném běhu staletí."

Vskutku šťastná myšlenka!

Hledal jsem Margaretu v jejím tisíciletí; stanul jsem uprostřed onoho rozlehlého náměstí, cítil jsem, jak moje tělo chladně ovívá vítr, volal jsem její jméno a pátral v davu.

Potkal jsem tu krásnou bíle oděnou ženu; upamatovala se na mne a dychtivě se ptala po Herokovi. Popovídali jsme si a pak odešla.

Uzel se blížil svému vrcholu. Polovina času, který jsem měl k dispozici, uplynula a já jsem Margaretu dosud nenašel. Polovina vyměřeného času už přišla nazmar!

Vrátil jsem se do svého času a zjistil jsem, že je noc. Kráčel jsem ulicemi k noclehárně, vstříc měkké palandě a neveselému spánku. Byl jsem už skoro tam, když na mne zavolala ze stínu, a jak jsem se zastavil, vystoupila do světla a hleděla na mne.

"Jaime?"

"Margaretto!" vykřikl jsem, rozběhl jsem se k ní, dlouze jsem ji k sobě přitiskl a slzel jsem radostí.

"Myslel jsem, že tě už nikdy nenajdu, Margaretto."

"Také jsem tě hledala," pravila a poněkud se odtáhla, aby si mě blíže prohlédla. Byla stále taková, jakou jsem si ji pamatoval, a věk na ní zanechal jen málo známek; kolem očí o několik vrásek víc a trochu unavenější výraz; vlasy měla ostříhané nakrátko a byla oblečená v mladistvějším stylu. Ale každopádně to byla Margaretta a mně připadalo, že mi pukne srdce!

Stále ještě jsme měli šest týdnů. Šest společných týdnů, dokud nás čas opět nerozdělí, tentokrát už téměř jistě nadobro.

"Kde je...?"

"Jayameeka?"

Jayameeka! Pojmenovala ji po mně! (Nu, skoro.)

"Ano. Naše dcera."

Posmutněla. Spustila ruce z mých ramenou. "Je v bezpečí, Jaime. Ale nemohla jsem ji přivést. Je mi to moc líto, Jahne, ale oni... oni mi nedovolili vzít ji s sebou."

Stál jsem jako omráčený!

"Kdo ti to nedovolil?"

Pokrčila rameny. "Někdo. Úřady pro dozor nad časem."

"Ale proč? K čemu takové omezení?"

"Jaime... byla počata ve tvé době - v této době; ale narodila se v mé, za tisíc let. Patří dvěma časům, Jaime, a úřady se jí hrozí..." Něco tajila; v jejím hlase, v jejím chování i v jejích slovech byly zřetelné příznaky přetvářky, o kterou se snažila snad proto, aby chránila moje city.

"Margaretto," oslovil jsem ji, jak jsme tak stáli ve ztemnělém městě. "Pověz mi všechno."

Když se Jayameeka narodila, vyprávěla mi Margaretta, náš vztah vyšel najevo. Jayameeku jí odebrali a umístili ji v jakémsi institutu zabývajícím se blíže neurčeným vědeckým výzkumem; Margaretta k ní měla volný přístup a strávila s ní mnoho času, ale z dítěte se stal předmět studia; dítě dvou časů mohlo - jak tvrdili - poskytnout klíč k podstatě cest časem. Byla příliš důležitá, než aby ji pustili z dohledu. A celé ty roky byla středem zájmu skupinky výzkumníků pracujících v oblasti časové dynamiky.

Nikdy svou dceru neuvidím!

Jedenáct let jsem čekal na to, až uvidím plod naší lásky; právě to přání se s určitostí skrývalo za mou dychtivostí a touhou spatřit samotnou Margarettu; když jsem nyní znal pravdu, cítil jsem nesmírné prázdno, silný a bolestný pocit ztráty.

A hněv! Moje dcera jako pokusné zvíře! Nu, pokud pro svůj výzkum chtěli takové děti, mohli podobné styky snadno nastojit!

Po zádech mi přeběhl mráz; jak jsme kráčeli nočními ulicemi, neklidně jsem pohlédl na Margarettu.

Možná...

Také ji ta šokující možnost napadla?

Přece by snad takový experiment neprováděli bez vědomí zúčastněných...

Vplížili jsme se do ložnice, tiše jsme vklouzli na moji palandu a ukryli jsme se pod přikrývkou. Zpočátku byla nervózní, téměř váhala, jak po tolika letech obavy přehlušily její žádostivost; alespoň jsem o tomhle byl přesvědčen, protože jsem na tom byl právě tak.

Nicméně po několika minutách objímání a vzájemného zahřívání, jemných doteků a něžných polibků se nám vrátila smělost a jistota a Margaretta mi vášnivě odpovídala. Jestli Herok slyšel nebo cítil naše radostné shledání, neřekl z horní palandy nic.

Pocit proniknutí do vědomí druhého, to lehké vcítění, které nás spojovalo skrze čas před oněmi jedenácti lety (byť jen po krátkou dobu), se kupodivu nevrátil. Nekomentoval jsem to; bezpochyby se dostaví během několika dní.

A ráno...

Otevřel jsem oči a zjistil jsem, že se dívám na podlahu. V noci jsem sklouzl z palandy, nejspíš vytlačený spící Margarettou, a nyní jsem ležel podél postele s pravou tváří otláčenou a bolavou od hrubé dřevěné

podlázky.

Margaretta byla pryč a já jsem chvíli jen seděl na okraji palandy a protíral jsem si oči; pak jsem pocítil ohromnou paniku! Jestli mě opustila, snad rozrušená představou nadcházejícího definitivního rozloučení... jak ji ještě kdy najdu? Hledal jsem ji tak dlouho a hledat ji znovu zabere příliš mnoho času...

"Heroku!" vykřikl jsem a vydrápal jsem se na nohy, abych ho vzburcoval. Byl však také pryč, palandu měl vzorně ustlanou a jeho noční košile ležela úhledně složená na polštáři. Odešel už před nějakou dobou, nejspíš za svými povinnostmi Strážce na částečný úvazek.

V tom okamžiku se dveře ložnice rozlétly, Herok vpadl zuřivým během dovnitř a oddechoval, až se zdálo, že mu každým okamžikem prasknou plíce.

"Kde jsi byl?" zeptal jsem se. Odbyl mě mávnutím ruky.

"Kde mám svoje album? Aha..." Našel složku s portréty zločinců a rychle listoval stránkami, ve tváři vzrušení a prsty třesoucí se nervozitou.

"Koho hledáš?"

"Určitě jsem právě zahlédl... aha, ano... je to tak! Nemohu se zdržovat, Jaime. Chystám se na svoje první zatýkání." Zlehka radostně zavýskl a vyběhl z ložnice, dobýváje z pouzdra u boku pistoli.

Usmál jsem se a zavrtěl jsem hlavou nad jeho horlivostí a obrátil jsem otevřenou složku k sobě, abych se podíval, koho pronásleduje.

Margaretta!

MARGARETTA!

Málem jsem se zhroutil, přesto jsem však své náhle nepoužitelné nohy nějakým zázrakem udržel zpřima a zíral jsem na Margarettinu podobenku. Musel ji zahlédnout, když odcházela...

Utkvěl jsem očima na slovech pod fotografií. Zatykač... Ilegální vniknutí do časového uzlu... Jayameeka Strahn...

Jayameeka.

Můj svět se zhroutil. Pamatuji si, že jsem s ohlušující ránou narazil do podlahy a cítil jsem, jak mě opouštějí všechny smysly.

K vědomí mě probral Herokův naléhavý hlas. Skláněl se nade mnou a tvářil se velice ustaraně, Když jsem přišel k sobě, usmál se a podepřel mě, abych se mohl posadit. "Co se stalo?" vyptával se. Vedle na jednom koleně klečel Garri se skleničkou modré kapaliny; měl jsem podezření, že je to něco hodné silného, a dospěl jsem k názoru, že to potřebuji. Usrkl jsem a málem jsem se zalkl, pak jsem se obrátil k Herokovi.

Opatrně, napadlo mě. Bud' velice opatrný.

"Vstal jsem moc rychle z postele," prohlásil jsem. "Omdlél jsem." Herok se zašklebil; věděl, že jsem posledních několik dní pil jak duha, a bezpochyby si živě představoval moji kocovinu, kterou jsem ve skutečnosti neměl. "Dostal jsi toho, po kom jsi šel?" otázel jsem se.

Pomohli mi vstát.

"Ne," odpověděl Herok rozmrzele. "Ne, uklouzla mi. Ale vzburcoval jsem Bezpečnostní síly po proudu i proti proudu času. Dostaneme ji."

Garri promluvil: "Myslím, že se pokusí o Velký běh. Už zanedlouho bude možný."

A vůbec to nebude trvat dlouho, přemítal jsem. Nedalo se to určit na vlas přesně, ale uzel vyvrcholí dnes někdy odpoledne; je to pouhých dvacet vteřin!

Jestli Jayameeka - Jayameeka! Moje dcera! Kde jsem se přepočítal? - jestli dokáže určit ten okamžik a vyhnout se blokadě Strážců, může uniknout do minulosti nebo do budoucnosti, a bude-li Bůh stát při ní, může se zachytit v reálném světě na tom okraji poslušnosti uzlů, ke kterému má v plánu zamířit. Až - jestli - ji čas pustí, oprostí se od útlu, který ji uvrhl do takového zoufalství. A bude zbavená i mne, navždy pro mne ztracená...

Herok odešel.

"Nechod' pryč," řekl Garri záhadně a zamířil za Herokem. Chytil jsem ho za ruku.

"Garri, kde je chyba?"

Zatvářil se nechápavě. "Nerozumím."

"Uzly... říkal jsi dvanáct let... dvanáct let mezi posloupnostmi uzlů, které jsi navštívil!"

Znejistěl a očima zatékal ke dveřím ložnice a pak zpátky na mne. "Promiň, Jaime. Nenapadlo mě to - tenkrát. Ano, už to chápu. V té první posloupnosti uzlů, kterou jsi navštívil ty, jsem nikdy nebyl. Do uzlu jsem poprvé vstoupil před dvanácti lety - patřil do posloupnosti, která tvůj čas minula, vytvořil se tu dřív, než ses narodil a navíc nad oceánem, takže jste jej nezaznamenali. Od té tvé první posloupnosti uzlů u nás minulo třicet let..."

Přistoupil ke dveřím, vyhlédl ven, jestli za nimi někdo není, a pak dovnitř směrem ke mně tlumeně zavolal: "Mám pro tebe zprávu, Jaime, takže nechod' pryč. Myslím to vážně. Jestli ji chceš ještě někdy uvidět, zůstaň několik minut tady."

Než jsem mohl cokoliv říci nebo udělat, odešel. Zvolna jsem se postavil a hleděl za ním. Nechtělo se mi zůstat v ložnici, avšak něco na Garrim vzbuzovalo moji zvědavost i podezření. Že něco ví, bylo nad slunce jasnější, ale teprve nyní mi začínaly docházet náznaky toho, že je něčím víc, než se zdá být. Kdo vlastně ten náš přítel ze čtvrtého tisíciletí je?

Napadlo mě, že se věci na můj vkus odehrávají poněkud rychle. Chtěl jsem vyrazit do města, nechat stranou své povinnosti terapeuta a hledat Jayameeku; jenže jsem věděl, že všechno, na co bych se nakonec vzmohl, by bylo to, že bych bezmocně pobíhal sem a tam a nejspíš bych přitáhl právě tu pozornost, kterou jsem potřeboval nejméně.

Například Herokovu.

Herok! Cítil jsem takovou hořkost; ne vůči němu, ba ani vůči tomu, co představoval. Nemohl vědět, že se jednou z jeho obětí má stát moje dcera... a musel jsem přesvědčovat sám sebe, že by bylo nerozumné a nefér mu to říkat.

Necítil jsem hořkost vůči němu, nýbrž vůči osudu... hněval jsem se na osud, na pokřivenost a krutost pořádku vesmíru, na to jsem měl vztek! Mohli mě takové agónie ušetřit... bylo to na tak málo týdnů, na tak bezvýznamný počet dní ve srovnání s trváním světa... Mohli mě ušetřit takového zármutku.

Vzal jsem do ruky obrázky Jayameeky a prohlížel jsem si je. Byla skutečně krásná a tolik se Margaretě podobala, až bylo obtížné uvěřit, že jde o dvě různé osoby. Ale rozdíl tu byly a měl jsem je vidět. Širší nos, poněkud tmavší odstín zeleně v očích. Její mládí. Jak jsem byl zaslepený; jak jsem byl přístupný svým snům, že jsem mohl uvěřit, že Margaretta vůbec nezestárla!

Kdybych se přenesl na ono náměstí čtvrtého tisíciletí, nacházel bych se ve stejném čase jako Margaretta, ale ona byla mimo můj dosah. Snad mrtvá. Snad se sama stáhla do ústraní. Snad se skrývala za tou zdí dvacetiletého rozdílu, který mezi námi nyní ležel.

Plakal jsem, samozřejmě. Pokud jsem byl sentimentální, neomlouvám se za to, ani se za to nestydím.

Bylo správné plakat a bylo to zcela nezbytné. Za několik minut jsem se tím opět uklidnil.

Když jsem si vzpomněl na noc, přeběhl mi po těle chlad. Naplnění naší lásky, panenská těsnost Margaretty/Jayameeky... nervozita... výraz jejích očí...

Bože! Nebylo to obzvlášť příjemné pomyšlení. Neodvažoval jsem se podívat do postele... neodvažoval! Pohled na její krev by mě uvrhl do zoufalství.

A přece - navzdory mým výčtkám svědomí - dovolila, abychom se spojili - dovolila, aby k tomu došlo, přestože dobře věděla, kdo jsem? Byl to čin zoufalství? Nebo opravdová láska? Nebo polibek poslaný Margarettou a sdílený prostřednictvím těla našeho dítěte?

Kde je Garri? Nemohu na něj čekat celý den. Do prvního možného okamžiku vrcholu zbývaly pouhé čtyři hodiny!

Vrátil se stejně tajnůstkářsky, jako odešel. Nesl balíček, částečně zakrytý jakousi černou tkaninou a částečně jeho nahrbeným tělem. Došel až ke mně a položil tu věc na moji palandu.

Beze slova odhalil látku. Skrývalo se pod ní cosi jako kadeřnická vysoušecí přilba a měděné zbarvený opasek, spojený s tím jedinou šňůrou.

Podíval se na mne. "Ta zpráva od ní," řekl jsem. "Co mi vzkazuje?"

"Půjde časem nazpátek," odvětil Garri. "Strážci se budou soustředit hlavně na uzly v budoucnosti."

"Jak to všechno víš?"

Garri se usmál a prostě pravil: "Řekla mi to."

"Ano, ale proč? Proč zrovna tobě, Garri? Co jsi zač?"

Dlouho na mne upřeně hleděl a jeho fasáda nevinnosti a naivity postupně opadávala. Oči mu ztemněly a ústa zvážněla. "Potíží je v tom," začal, "že si člověk nemůže být nikdy jistý, kolik toho osoba ze třetího tisíciletí ví. Vy jste v historii obtížné období, jediné období, pro které opravdu funguje podstatná cenzura informačních vstupů. Ty víš, že je to tvoje dcera, a víš také proč, ačkoliv ona neví, že ty to víš. Část jejího vzkazu se týkala toho, abych ti prozradil její pravou totožnost. V naší době je společenským pravidlem, že ženy ztrácejí panenství s vlastním otcem, ale tuším, že měla pro svůj čin ještě hlubší, nevysvětlitelnější motiv, nezdá se ti?"

Neřekl jsem nic. Garri k čemusi směřoval,

"Samozřejmě jsme se znali. Zkoumali ji na institutu, kde pracuji. To, co ona představuje, jakožto žena narozená mezi dvěma časy, žena, která pravděpodobně nemusí podléhat všem omezením časo-myšlenko-prostoru, je právě to, co se pokoušíme studovat a čeho se pokoušíme dosáhnout.

Takových jako ona je mnoho, třebaže ona nebyla plánovaná. Má velkou sílu mysli a je zatím nejlepší subjekt, jaký máme. Říkám sice my" usmál se omluvně, "ale nemyslím tím sebe. Moje vlastní práce se týká... tohoto," poklepal na přístroj. "Velice jsem se s Jayameekou sblížil, velice. Přísně její pohyb omezovali jen na Institut a já jsem začal cítit, že je to kruté a bezcitné - začal jsem se proti tomu bouřit. Ostatně, myslím, že mám lepší výsledky než moji kolegové..." znovu poklepal na opasek. "A tak jsem jí pomohl s útekem. Je to úplně jednoduché. Propašoval jsem ji do uzlu, ale bohužel její zdejší ilegální pobyt odhalili, třebaže ne mojí vinou. Její jediná šance je zachytit se - pokud je to možné..." znovu ten jeho zvláštní úsměv: dobře věděl, jestli je nebo není možné uniknout z posloupnosti uzlů; nicméně to byla informace mé době odepřená. "Jestli se zachytí, doufáme, že se projeví její schopnost pohybovat se volně časem; kvůli ní i kvůli nám... doufám, že se u ní taková schopnost vyvinula. Jestli se někdy vrátí, ožením se s ní. Ale jediné, o co mi jde, je vidět ji pryč ze zločineckých pařátů mého vlastního Institutu." Pak se zarazil a zdvihl ten podivný přístroj. Po chvilce řekl. "Já ji opravdu miluji, Jaime. Teď vím, jak ses cítil, když ses s Margaretou před všemi těmi lety musel rozloučit a přitom jsi věděl, jaká zeď vás rozdělí." Chytil jsem ho za rameno. "Já ji také miluji, Garri; víc než otec dceru, ale ne jako milenec. Prostě s ní potřebuji chvíli pobýt, promluvit s ní, vědět, že je v bezpečí. Garri, musím jí v tom pokusu zabránit. Je to sobecké, já vím. Ale musím ji zastavit. Nebo odejít s ní."

Přikývl. "Zastavit ji nedokážeš, Jaime. Ale jít s ní? S trochou štěstí klidně. A tohle tě dostane zpátky."

Podával mi opasek. "Co to je?" zeptal jsem se.

"Řekl bych, že v podstatě něco velmi podobného tomu, co pohání Cestovatele."

"Stroj času?"

"Mechanický. Funkční. Odzkoušený, ale vyžaduje značné duševní úsilí. Samozřejmě nebude nikdy na trhu; je to nástroj úřadu, který dozírá na tyhle uzly a zabráňuje neoprávněnému průniku informací. Vyvinuli jej v mém období na základě matematiky z vaší éry. V pátém tisíciletí se začne používat k dohledu na tyhle časté časové uzly.

Už jsem ti řekl, Jaime, že vaše doba je kritickým obdobím historie. Před ní byly uzly ve skutečnosti neznámé; po ní se staly běžnou součástí života. Tohle období stojí na křižovatce... popřelo výsledky vlastní vědychtivosti. Ale ta vědychtivost povede k tomuhle opasku a k rozhodnutí spájit lidi z různých časů. Dokud nebylo všechno úplně vyzkoušeno, ani my sami za tisíc let nevíme, jestli dokážeme uskutečnit cestu časem."

"A ty mi jej dáváš? Z přátelství!"

"Z touhy vidět Jayameeku v bezpečí, ať je, kde chce."

Nedůvěřivě jsem vzal opasek i hlavovou část do ruky a obracel jsem je v prstech. Taková síla! Takový potenciál v takovém kousíčku materiálu. "Není v tom nějaký háček... nějaký zádrhel...?"

Zasmál se. "Paranoia se nosila ve druhém tisíciletí. Ne, Jaime, žádné háčky. Řekněme, že provedeš závěrečnou zkoušku opasku; cestu časem z éry dinosaurů. Věř mi, Jaime. Je v něm zamontované návratové zařízení - i když se přiznám, že ne příliš dobře vyzkoušené - s jehož pomocí se opasek vrátí mne osobně do rukou nejdéle do šesti měsíců subjektivního času. Nedávám ti dar, jen příležitost!"

Vysvětlil mi ovládání - pozoruhodně snadný systém bezpečnostních tlačítek se značným podílem

duševního výkonu. Pokud by můj vlastní mozek nedostačoval, použije přístroj simulaci mých mozkových vln, aby mě dostal z uzlu a do prehistorické minulosti... abych se tam zachytil, snad, jak jsem doufal, s Jayameekou bezpečně ve svém náručí.

"Je ti, doufám, jasné," podotkl Garri nakonec, "že už nejsi součástí svého tisíciletí; že víš o budoucnosti příliš mnoho, než abys nadále žil bez strážce..."

Neochotně a nešťastně jsem uznal, že má pravdu.

Vyzvedl jsem si z úschovny v přízemí noclehárny lehký dýchací přístroj a přitáhl jsem si jej řemínky přes hlavovou část stroje času. Když jsem běžel ulicemi k centru, zahlédl jsem jenom několik dalších takových, kteří se, alespoň tentokrát, rozhodli pro legální výlet proti času do štiplavě páchnoucích bažin doby téměř (ne zcela) na konci Cestovatelovy pouti. Ti, kdo cestují do budoucnosti, nebudou potřebovat žádné speciální zařízení, neboť v době po zániku člověka je vzduch svěží a čistý.

Zastavil mě Strážce a upozornil mě, abych se příliš nepřibližoval k centru. Přikývl jsem a chvíli jsem pak otálel, než jsem se vydal o těch pár kroků dál, až jsem se dostal na dohled centrální oblasti uzlu. Tady byly zástupy husté a právě tak jednotvárné. Většinou všichni okukovali tu mezigalaktickou záhadu (pokud o něco takového skutečně šlo). Rozhlížel jsem se po Jayameece, nijak mě však nepřekvapilo, že ji nikde nevidím.

Udělal jsem skok časem.

Cesta byla rychlá a mimořádně snadná. Změť barev a pocit vřavy byly výraznější. Zastavil jsem se a octl jsem se uprostřed kamenných trosek obklopených ze všech stran zelenou a vlhkou krajinou, kterými se procházelo a které prozkoumávalo jen několik cestovatelů, jako jsem byl já. Byl chladný den na úsvitu lidské civilizace; za stěnou uzlu se procházela divoká ovce. Ruiny, opracovaný kámen a zbytky rákosu, byly dlouho opuštěné.

Ještě dál nazpět, a tam ostrý a rezavý vítr kvílel nad křovinatou vysočinou; roztrošeně tu rostly i stromy a v dálce byla krajina pokryta neproniknutelným pralesem.

Sedělo tu pět cestovatelů a rozmlouvali spolu. Když jsem se rozhlížel kolem, mihl se ve výhledu šestý z velmi vzdálené budoucnosti a opět se rozplynul.

Ještě dál nazpátek. Pohyb časem byl stále nesmírně snadný a přirozený.

Slunce pražící na bažinaté roviny, hojnost ještěrek a plížíci se savci. Když jsem se objevil, rozběhli se pryč. Topografie světa se měnila; nyní jsem se nacházel v údolí a nade mnou rostly zubaté skalnaté vršky. Jednou tudy tekla i řeka.

Ve výhledu se krátce zamihotala postava; žena mnohem starší než Jayameeka. Když jsem v tom horku stál a sledoval tetelící se vzduch kolem sebe, viděl jsem procházet mnoho cestovatelů. V dálce, téměř úplně zakrytý skalním převisem, se nacházel obrys samotného Cestovatele, který si svou kratičkou zastávku na počátku čtvrtohor ani neuvědomoval.

Ještě nazpět. Voda.

A dál... bouřková mračna a výboj blesku. Žulové monolity tyčící se vysoko nade mnou, plné stínů, šedivé, zkalené. Těžkopádný pohyb zvířecího života, vzdálené hřmění, jako voda řítící se peřejemi. Bílí duchové z budoucnosti, zjevující se a znovu se vytrácející...

Křičící hlas. Přisvit blesků. Hrom, rachot rozpadající se skály, zařvání velkého zvířete, bílé zuby, osvětlené reflektorem elektrinou nabitě atmosféry.

Nazpět. Klid, večer, mnohabarevná vegetace. Vlhkost odkapávající ze širokých listů.

Postava, která na mne vyhlíží z džungle.

"Jayameeko!" vykřikl jsem.

"Vrat' se, Jaime," zaječela a v hlase i v očích měla patrný pláč. Rozběhl jsem se k ní. "Nemůžeš jít se mnou," vzlykala.

"Počkej..."

Ale už byla pryč. Skočil jsem za ní, cítil jsem, jak opět míjejí staletí, odměřovaná údery mého zájímavého srdce. Když mě uviděla, tvářila se překvapeně, šokovaně. Nelhal mi snad Garri nakonec?

Obtížnost cestování narůstala, tisíciletí nyní míjela pomaleji a já jsem se zarazil v době, kdy byli na vrcholu dinosaurů, popadal jsem dech skrze masku a rozhlížel jsem se po nezřetelné bažinaté krajině.

Vrchol uzlu ještě nenadešel... Jayameeka se usilovně snažila, napůl v onom čase a napůl mimo něj, duchovitá postava, rozprostřená mezi tímto místem v současném okamžiku a tímto místem, jaké bylo před milionem let.

Brodil jsem se tou břéčkou k ní, vystrašený, že se každým okamžikem mohu utopit nebo se stát kořistí nějakého plaziho obyvatele bažin, avšak nic takového se nepříhodilo, kromě toho, že se okamžik vrcholu uzlu přiblížil a oba jsme sklouzli časem o další milion let.

Přede mnou vyvstala stříbřitá plošina vyrůstající z močálu a zářivě prořezávající kalný, díky okolní vegetaci zřeělý vzduch. Všude kolem mne, napůl skryté, se prostíraly nesmírně mrtvě vyhlížející trosky gigantické stavby, snad jakési stanice, snad města. Byly už zpola propadlé do bahna, nicméně neztratily nic ze svého trpytu, ani kousíček lesku.

Kopule a věže, některé pokroucené a pomačkané vlivem času i počasí - velké skleněné tabule a pozůstatky strojů. Jayameeka běžela po zprohýbané kovové cestě a její nohy zanechávaly na téměř dokonalém povrchu slizké otisky. Brodil jsem se bahnem ke kovové rampě, vzepjal jsem se po jejím boku nahoru a vytáhl jsem své promočené tělo po strmém povrchu, až jsem se dostal na vodorovnou plochu. Pádil jsem do velké místnosti, kde zlataví hadi viseli omotaní kolem krovu z trubek a lezli rozbitým oknem, vedoucím na Cestu. Hnal jsem se za Jayameekou tak rychle, jak jsem jen dokázal, a v běhu jsem si všiml temného obrysu Cestovatele, v klidu usazeného v šachtě uprostřed budovy (bezdušodná myšlenka: co bylo tak zvláštního na tomto Cestovateli, že si nechal okamžik příchodu označit takovým monumentem?). Toto byla jeho snad poslední zastávka, než se chráněný proti všem nebezpečím vrátí ke své rase, jediný skok dále do minulosti do okamžiku, kterého žádný člověk nemůže dosáhnout, do okamžiku mimo dosah nás všech.

Vteřiny mýjely. Zavolal jsem na Jayameeku a spatřil jsem ji, jak bojuje s neviditelným okrajem uzlu. Byl nesmírně blízko, ale tak daleko v minulosti byl prostor omezený uzlem menší a těsnější. Nad bažinou se tam zvedal suchý povrch a ona zápasila, aby na něj z převislé kovové cesty seskočila, avšak zdálo se, že projít skrz nedokáže...

Po mé pravici se mihla postava. Zaslechl jsem volání: "Stůj! Stůj nebo střelím!"

Sotva jsem věřil tomu, co slyším. Byl to Herok, v uniformě a neprůstřelné vestě, a mířil pistolí na zmítající se obrys Jayameeky. Postřehl jsem v něm napětí; bezpečné znamení člověka, který se chystá zabít...

"NE, HEROKU!"

Zarazil se, ohlédl se na mne a poznal mě. "Jaime! Co tu sakra... STŮJ!" vykřikl zase na Jayameeku, každým okamžikem hotov vystřelit.

"Nestřílej na ni, Heroku," prosil jsem ho, aniž jsem si uvědomil, že už mám také svou zbraň v ruce.

"Neplet' se do toho, Jaime. Drž se stranou..."

Bez rozmyšlení, aniž bych se pokoušel o další přesvědčování, jsem zdvihl zbraň a stiskl spoušť. V posledním okamžiku Herok zjistil, co se děje, otevřel ústa, otočil hlavu, upustil zbraň na cestu a zíral na mne...

Pozdě.

Můj klidný, neuspěchaný výstřel mu roztříštil hlavu těsně nad spodní čelistí. Byl ihned mrtvý stejně jako ty trosky, do kterých se skácel, ztracený v přítomné cizí konstrukce a bažiny, která pohltila jeho tělo.

Když jsem se ohlédl po Jayameece, dívala se na mne.

"Pojď, Jaime..."

Opodál se všude kolem zhmotňovaly další obrysy; některé se opět rozplynuly, jiné se skutečně dostaly až do této éry; anonymní, neznámí cestovatelé, z nichž každý byl potenciální hrozbou.

Když jsem se rozběhl ke své dceři, znovu se otočila a tlačila se stěnou uzlu ven. Cítil jsem, jak moje tělo i moji mysl cosi táhne zpět po proudu času, ale bojoval jsem s tím... dostal jsem se blíž k Jayameece, když... bez jakéhokoliv záblesku, nehlasně, se octla mimo uzlu... unikla z vězení narušeného času a nacházela se volná ve věku gigantických plazů.

Dvacet vteřin!

Jestli helma selže, mám jen dvacet vteřin na to, abych se pokusil prodrat se ven z uzlu. Jestli mě přepadly nějaké pochybnosti, proč bych se vůbec měl snažit v období křídý zachytit, odsunul jsem je stranou. Být s Jayameekou byla nyní jediná důležitá věc...

Už ani ne dvacet vteřin - (za běhu třemi, čtyřmi kroky za vteřinu) - abych dosáhl toho, čeho se podařilo dosáhnout jen několika málo lidem.

Okraj uzlu mě zadržoval a já jsem se začal prodírat ven, namáhal jsem mysl a co nejušilovněji jsem se nutil proniknout stěnou. A za mnou...

"Ihned toho nech! Stůj nebo budeme střílet!"

Vzduch se naplnil ohněm a koutky očí jsem zahlédl postavy Strážců, vtrhávajících sem z budoucnosti a snažících se zabránit mi v útěku.

Přede mnou se objevila Jayameeka, klidně a pečlivě střílející přes okraj uzlu. Bzučení a burácení Masterových nábojů polevilo...

Dvě vteřiny!

Nedařilo se mi to...

Jedna vteřina!

Tlak přede mnou ustoupil, já jsem se rozplácl na suchou pevnou zem a ucítil jsem, jak vzduch kolem mne znehybněl. Jayameeka přestala střílet, poklekla vedle mne a odhrnula mi vlasy z tváře. Usmívala se, ale vrtěla přitom hlavou. Pohlédli jsme do uzlu a spatřili jsme před sebou mohutnou stěnu rozstříkujícího se rudého a žlutého ohně, jak na nás zklamaní Strážci stříleli a doufali, že snad alespoň nějaký zbloudilý náboj unikne z vězení času.

Vzduch dokonce i přes filtry ostře páchl. Země se chvěla kroky nějakého zvířete. Jejich basový zvuk naháněl hrůzu.

Uzel se rozplynul a s ním i zklamaní muži z budoucích věků. Zůstal jenom močál a rozlehlé kovové trosky a hrozba od zvířat onoho času.

"Nemel jsi za mnou chodit," řekla Jayameeka. Ale usmívala se.

"Garri mi řekl, že chceš, abych..."

"Garri! To ti řekl on?"

"Tvrdil, že jste přátelé..."

Jayameeka se zasmála. "Přátelé! Pomohl mi utéci pro svoje vlastní mizerné záměry. Oba nás chytil v minulosti, zbavil se mě, a jestli nedokážu cestovat časem, jak moji... experimentátoři, abych je nazvala slušně... doufají, že dokážu, když vyladili moji mysl... čeká nás oba velice časná smrt, Jaime."

Neubránil jsem se úsměvu při její neúmyslné slovní hříčce. Přitiskl jsem ji k sobě, ukázal jsem jí opasek a vysvětlil jí jeho princip.

Zalapala po dechu, zatvářila se nevěřicně a pohlédla na mne. "Pěkně jsi naletěl, Jaime. Ten opasek nikdy nebyl náležitě vyzkoušený. "Téměř hystericky se rozesmála. "Využití až do krajnosti. Tebe i mne využili až do krajnosti. Vsadím se, že celý můj útěk byl předem složitě naplánovaný, že každý úskok a kličku, které jsem udělala, abych v uzlu přežila, monitorovali a plánovali předem."

Země se znovu zachvěla, ale nevšimli jsme si toho. S obavami a se suchem v ústech jsem tiskl ovládací prvky opasku. Stal jsem se jakýmsi zkušebním pilotem; pokusil jsem se vmyslet nás o tři nebo o čtyři dny do budoucnosti a pevně jsem při tom Jayameeku sevřel.

Lechtání elektřiny na pokožce, náhlý přechod ze suchého dne do vlhké noci.

"Funguje to!" vykřikl jsem. "Garri nás nenechal na holičkách!"

Celí promáčení jsme se objali. Proskočili jsme křídovým obdobím. Se smíchem jsme se zvolna vydali na zpáteční cestu do třetího tisíciletí po Kristu.

Ale cestou si dáme pořádně na čas.

přeložil Jiří Englis

ilustroval Teodor Rotrekl